

Din când în când trebuie să ne întoarcem la adevărata problemă a omenirii: încălzirea globală. O fi plictisitor și redundant, dar importanța momentului de la Paris nu ne lasă. Președinți și oficialități din peste 150 de țări au fost prezenți în Franța pentru a discuta și impune o agendă fermă pentru reducerea emisiilor de carbon. Și au tot discutat, iar la final au impus un plan de măsuri. Până și președintele din Guineea Bissau a luat parte la evenimente pentru a-și spune oful și a semna “un document istoric”.

În urmă cu vreo cinci ani, am avut privilegiul să vizitez minunata țară din vestul Africii. Aeroportul din capitala Bissau aducea mai degrabă cu o autogară de provincie de la noi și nu cred că s-a schimbat prea mult de atunci. Am stat câteva ore în singurul hotel din țară, deoarece era unicul loc unde se putea mânca. După ce am încheiat scurtul program de vizite (un fel de a spune), am ajuns la aeroport și m-am îmbarcat spre Dakar. La un moment dat, un personaj cu vestă reflectorizantă a apărut pe pistă și a făcut semne desperate pilotului să nu pornească. După discuții lungi am aflat motivul pentru care decolarea a fost amânată. Președintele Republicii se simțea foarte rău și îi rugase pe responsabili cursei, singura din ziua aceea, să îl ia cu ei în avion la Dakar, unde avea ceva șanse să fie tratat. Într-un final, președintele din Senegal s-a îndurat de situația omologului său și a trimis un avion particular, astfel că suferința întâiului om din Bissau a fost alinată. A avut, oricum, o soartă mai bună decât predecesorul său, asasinat în plină zi de un grup de soldați rebeli, care se pare că i-ar fi mâncat inima pentru a-i prelua din putere.

Cert este că acum președintele din Guineea Bissau pare preocupat de efectele încălzirii globale asupra planetei, cel mai probabil o bună ocazie de a vedea Parisul [pe banii altora](#) . Dar nu din cauza micuței țări africane vom trage ponoase în viitor, mai ales că întregul concert mondial (adică ONU) nu diferă prea mult în calitate.

Rusia, China și India, adică o parte din [BRICS](#) , marii opozanți ai noii ordini mondiale, au anunțat că vor merge înainte cu grupul țărilor dezvoltate pentru a pune capăt apocalipsei

climatice. Mai mulți oficiali europeni, printre care și omul anului, Angela Merkel, ar fi primit asigurări din partea lui Vladimir Putin că [Rusia](#) nu va bloca niciun acord avansat de liderii mondiali. China a investit anul trecut 80 de miliarde de dolari în energii regenerabile, cât SUA și UE la un loc, iar la Paris s-a aliniat cuminte în rândul țărilor civilizate cu “un angajament ferm” pentru a stopa încălzirea globală. Cu [India](#) a fost mai simplu. Un apel la Mama Pământ, un citat din Mahatma Gandhi și o amintire a practicilor yoghine au clasat rapid cazul, astfel că subcontinentul asiatic a anunțat că va trece preponderent pe surse energetice verzi până în 2030.

Era dificil pentru BRICS să reziste, în pofida unor divergențe punctuale, avute de-a lungul timpului, pe teme verzi și uscate. [Papa Francisc](#) a anunțat pe toată lumea că ne aflăm pe marginea prăpastiei. “Ieri am citit că în Groenlanda ghețarii au pierdut milarde de tone. În Pacific, există o țară care cumpără o altă țară pentru a se muta acolo, deoarece în 20 de ani va dispărea. Cred că acești oameni (aflați la Paris – n.n.) nu vor sta cu mâinile în sân. Sper și mă rog pentru asta”, a spus Suveranul Pontif, dezvăluind profunzimea lecturilor zilnice.

Dacă participanții la summit nu au fost mișcați de Papa Francisc, discursul [Christinei Figueres](#), șeful ONU pentru schimbări climatice, nu avea cum să îi lase indiferenți, chiar de piatră să fi fost. Figueres a povestit cum nu a putut închide ochii noaptea deoarece avea în față viziunea “a șapte generații viitoare care o întrebau ce a făcut pentru a stopa schimbările climatice”. “Aceeași întrebare va fi pusă fiecăruia dintre voi”, le-a amintit profetic participanților.

Pe scurt, mesajul transmis de la Paris este același [din ultimii aproape 50 de ani](#) sau [mai bine](#) : dacă nu facem ceva rapid, imediat, în secunda următoare lumea se scufundă la propriu. Doar de dragul cursivității, să presupunem că situația este într-adevăr insuportabilă și ghețarii se topesc, zăpezile au devenit rare, iar căldura a topit calota din Himalaya. În aceste condiții, “ce e de făcut?”, ca să-l cităm pe Lenin.

Christina Figueres ne-a oferit mai mult decât o sugestie. “Este pentru prima oară în istoria omenirii când ne propunem în mod intenționat ca într-o perioadă de timp determinată să schimbăm modelul de dezvoltare dominant din ultimii 150 de ani, adică de la Revoluția Industrială. Nu se va întâmpla peste noapte și nu se va întâmpla într-o singură conferință pe teme climatice(...) E un proces, din cauza amplitudinii transformărilor”.

Acum, oricâte probleme și obiecții punctuale am putea aduce modelului economic modern

(bazat mai mult sau mai puțin pe proprietate privată) ar trebui să fie destul de transparente avantajele acestui sistem, mai ales în comparație cu ceea ce ne oferă ONU. Cu alte cuvinte, colectivismul.

Potrivit lui Figueres, [China](#), în pofida dezastrelor ecologice înregistrate, reprezintă exemplul de urmat, deoarece sistemul său politic evită piedicile legislative, evidente în țări ca SUA, acolo unde disputele politice din Congres au încetinit adoptarea unei legislații favorabile în lupta împotriva încălzirii globale. Așa că, după cum sugerează Figueres și mulți alții, avem nevoie de o conducere centralizată la nivel mondial, care să nu se mai împiedice în dispute naționale sau partinice, să treacă rapid la dezindustrializare și să înfăptuiască idealul de două sute de ani al elitelor: comunismul global. Nu trebuie să vă așteptați ca aceste obiective să fie trecute negru pe alb în documente. Trebuie doar să citiți encicla [Papei Francisc](#) din luna august, sau

[lucrări "științifice"](#)

publicate în reviste prestigioase, sau să aruncați un ochi pe declarațiile membrilor Clubului de la Roma. Toți vorbesc despre un nou model economic global care seamănă izbitor de tare cu vechea noastră cunoștință: comunismul.

Dacă adunarea de la Paris arată ca o conjurație a imbecililor este pentru că, în esență, chiar asta este. O mână de oligarhi politici și economici, hotărâți să facă praf orice urmă de suveranitate națională și independență economică, folosindu-se de argumentele ridicole ale schimbărilor climatice. Dar când toate ziarele serioase predică versete despre încălzirea globală, când comunitatea științifică publică în neștire rapoarte lipsite de oricetemei științifices pre fenomen, când filme peste filme și muzicanți de duzină vorbesc lumii despre pericolul schimbărilor climatice, cine ar putea contrazice înțelepciunea acestei lumi?!